

Μην υπολογίζετε σε εμάς!

Μας είπαν: «Πρέπει να εξακολουθήσουμε τον πόλεμο έως το τέλος, για να είναι αύριο η ειρήνη μας διαρκής». Ε, καλά, δεχόμαστε τα λόγια τους για δικά μας. Θα εξακολουθήσουμε τον κοινωνικό πόλεμο έως το τέλος, για να 'ναι διαρκής η τελική ειρήνη, η συγχώνευση των τάξεων, η αληθινή ειρήνη ανάμεσα στον κόσμο.»

Ερρίκος Μπάρμπυς

Εναρκτήριο λόγος στο Διεθνές Συνέδριο των Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού
Γενεύη 3 Απριλίου και 1 και 2 Μαΐου 1920*

Ήρθαν στα σπίτια μας και μάς αναζητούσαν. Μάς φέρανε και χαρτί επίσημο, με διαταγές μέσα. Με σφραγίδες, σήματα του στρατού, κωδικές ονομασίες, γεμάτο υπογραφές караβανάδων. Μας ανακοίνωσαν πως έχουμε χρέος απέναντι στην πατρίδα, το έθνος, τη φυλή. Καθήκον να υπερασπιστούμε τα ιερά και τα όσια ετούτου του τόπου. Χωρίς πολλή χρονοτριβές, να ντυθούμε στο χακί, να γίνουμε επιτέλους άντρες, να γίνουμε επιτέλους στρατιώτες.

Στην αρχαία πόλη-κράτος ο πόλεμος δεν ήταν δουλειά των σκλάβων. Ουδείς διανοείτο να αναθέσει την προστασία και την εξάπλωση των συμφερόντων της πόλης-κράτους στους σκλάβους. Ήταν κοινός τόπος πως οι σκλάβοι δεν είχαν κανένα λόγο να πολεμάνε για τα συμφέροντα των δυναστών τους. Απεναντίας, είχαν όλους τους λόγους του κόσμου να ξεσηκωθούν ενάντια τους. Σοφά λοιπόν, τότε, κανείς δεν εμπιστευόταν το δόρυ στα χέρια τους. Όμως εσείς τα φέρατε όλα αυτά τούμπα. Μας έχετε μεταδώσει την υποχρέωση να πολεμάμε για λογαριασμό σας. Να σκοτωνόμαστε αναμεταξύ μας, οι σύγχρονοι σκλάβοι όπου γης, και εσείς να απολαμβάνετε τους καρπούς του αίματός μας. Θαυμάσια αντιστροφή. Σας αξίζουν συχαρητήρια. Αλλά θα πρέπει να μπει ένα τέλος σε όλα αυτά.

Εμείς, που υπογράφουμε αυτή τη δήλωση, έχουμε από καιρό αντιληφθεί τη θέση μας σε αυτόν τον κόσμο, τον οποίο εσείς επιμένετε να αποκαλείτε πολιτισμένο και εμείς επιμένουμε να αγωνιζόμαστε για να τον ανατρέψουμε. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η ευνομία και η ευταξία που προστατεύει ο μηχανισμός που ονομάζεται στρατός, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η διασφάλιση της άριστης λειτουργίας ενός πλέγματος σχέσεων εξουσίας και κυριαρχίας, το οποίο παράγει εκμετάλλευση, καταπίεση, θάνατο, πόνο για εμάς τους «από κάτω» και πλούτη, πρόνοια, απολαύσεις για όλους τους «από πάνω». Ξέρουμε επίσης αρκούντως καλά, πως για τη νομή του πλούτου που εμείς παράγουμε, ανταγωνίζεστε μεταξύ σας, όπως οι ύαινες πάνω από ένα κουφάρι. Και πως για να πετάξετε έξω από το παιχνίδι της νομής τους ανταγωνιστές σας, φτάνετε σε σημείο να αλληλοσπαράξετε, διατάσσοντας ο ένας απέναντι στον άλλον τους στρατούς σας. Το εξοργιστικό στην όλη υπόθεση είναι ότι έχετε την απαίτηση να σκοτωθούμε, όντας ο στρατός σας, για να εξασφαλίσετε την απεριόριστη νομή στον πλούτο που εμείς παράξαμε. Σε κάθε περίπτωση, απαιτείτε τη ζωή μας για τα πλούτη σας, ξεγελώντας μας με πολύχρωμες καταναλωτικές χάντρες.

Εσείς, τα αφεντικά αυτού του κόσμου, μαζί με τους κοινωνικούς σας συμμάχους, έχετε περιουσίες και ιδιοκτησίες να υπερασπιστείτε, συμφέροντα και σφαίρες επιρροής να επεκτείνετε, επιχειρηματικές ευκαιρίες να αρπάξετε, πλουτοπαραγωγικές πηγές να κατακτήσετε, εθνική, περιφερειακή ή υπερεθνική κυριαρχία να διατηρήσετε, business και τράπεζες να επεκτείνετε, ανθρώπινη εργασία να εκμεταλλευτείτε, ανθρώπινη ζωή να θερίσετε. Εμείς, οι εκμεταλλευόμενοι αυτού του κόσμου, τι από όλα αυτά έχουμε να κάνουμε; Τι από όλα αυτά μας ενώνει στο στρατόπεδο σας; Ποια συμφέροντα θα μας βάλουν δίπλα δίπλα για να τα υπερασπιστούμε; Τι από όλα αυτά θα μας φέρει πιο κοντά στην απόλυτη ισότητα, την ελευθερία και την παύση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο;

Τι περιμένετε δηλαδή; Να πιστέψουμε πως είμαστε σύμμαχοι, επειδή έτυχε να γεννηθούμε στο ίδιο κομμάτι γης με εσάς; Να πιστέψουμε πως είναι εχθρικό, κάθε τι έξω από το χωράφι που διαφεντεύετε; Να ξεράσουμε μίσος για ό,τι μας πησάρατε ως ξένο; Να σας προστατέψουμε από τους εχθρούς σας, στα πεδία του ενδοκαπιταλιστικού σας ανταγωνισμού; Περιμένετε να σας περνάμε για «δικούς μας», «συνέλληνες με κοινή μοίρα», «συμπολεμιστές που θα υπερασπίσουμε το ανάδελφο έθνος μας», επειδή με το ζόρι μας βαφτίσατε στη θρησκεία σας, μας ευνουχίσατε στα σχολεία σας, μας αποκοιμίσατε στις τηλεοράσεις σας, μας πετσοκόψατε στις πυρηνικές ελληνορθόδοξες οικογένειές σας, μας καλλουπώσατε στους έμφυλους ή/και φυλετικούς σας διαχωρισμούς, μας εμψυχώσατε εθνικά στις παρελάσεις σας, μας μπουκώσατε με τη δήθεν ανωτερότητα του πολιτισμού σας, μας αποκοιμίσατε στις κάλπες σας; Αν περιμένετε να γίνουμε σαν τα μούτρα σας, να αιματοκυλούμε κάθε γωνιά της γης για τα συμφέροντα σας, να ξέρετε ότι αποτύχατε. Αποτύχατε, γιατί αποκτήσαμε κοινωνικό αισθητήριο και ταξικό κριτήριο. Δεν έχουμε τίποτα κοινό με τους γδάρτες των ζωών και των ονείρων μας, εντός και εκτός συνόρων. Τίποτα κοινό με εσάς.

Αντιθέτως, έχουμε κοινά με τους εκμεταλλευόμενους αυτού του κόσμου, αυτούς που προσπαθείτε να μας μάθετε να μισούμε, επειδή έχουν διαφορετική καταγωγή, γλώσσα, θρησκεία κτλ. Απέναντι στο εθνικιστικό δηλητήριο προτάσσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγυή, τους κοινούς αγώνες όλων των εκμεταλλευόμενων ενάντια στους κυρίαρχους αυτού του κόσμου. Το σαμποτάρισμα της ντόπιας μιλιταριστικής μηχανής, αποτελεί τη δική μας συνεισφορά σε αυτό το διεθνιστικό αγώνα.

Αρνούμαστε να επανδρώσουμε τη δολοφονική σας μηχανή, που φροντίζει για τη διατήρηση των συμφερόντων σας εντός και εκτός του χωραφιού που λήγεται ελληνικό κράτος.

Αρνούμαστε να γίνουμε κρέας για οβίδες.

Αρνούμαστε να γίνουμε αριθμοί για τις γεωστρατηγικές μοιρασιές κατά την υπογραφή των συνθηκών «ειρήνης» ή «πολέμου».

Αρνούμαστε να επανδρώσουμε έναν από τους θεμελιώδεις μηχανισμούς του κράτους για την αναπαραγωγή και εδραίωση των υφιστάμενων σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Αρνούμαστε να υπηρετήσουμε τη βαρβαρότητα και την περαιτέρω αποκτήνωση αυτού του κόσμου, είτε με την διογκούμενη στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής σε καιρούς «ειρήνης», είτε με τη συμμετοχή μας σε εκστρατείες, εθνοκαθάρσεις, γενοκτονίες, βιασμούς, καταστροφές, δολοφονίες σε καιρούς «πολέμου».

Αρνούμαστε να συνεισφέρουμε σε ένα ζοφερό μέλλον, για τα ταξικά μας αδέρφια, που έτυχε να γεννηθούν έξω από το χωράφι που διαφεντεύουν οι ντόπιοι ταξικοί μας εχθροί.

Αρνούμαστε να φυλάξουμε σύνορα και πατρίδες, που το μόνο που κάνουν είναι να χωρίζουν τους ανθρώπους.

Ενώνουμε τη φωνή μας με τους χιλιάδες συντρόφους αρνητές στράτευσης, εντός και εκτός Ελλάδας, που έδωσαν και δίνουν τη μάχη ενάντια στη βαρβαρότητα του μιλιταρισμού, ακόμα και σε συνθήκες πολύ πιο δύσκολες από αυτές που αντιμετωπίζουμε εμείς σήμερα.

Μην υπολογίζετε σε εμάς λοιπόν.

Ή καλύτερα, αν υπάρχει κάτι για το οποίο θα έπρεπε να μας υπολογίζετε είναι μόνο αυτό:

Υπολογίστε μας για κοινωνικούς-ταξικούς σας εχθρούς.

Αλέξης Κοσμάς / Βαγγέλης Ζήκος / Μιχάλης Τόλης / Χρυσάνθος Σταθάς
Θεσσαλονίκη - Γιάννινα / Σεπτέμβριος 2011

